

Hitre misli, dobra vzgoja in vztrajnost

Aljaž Medič je star sedemnajst let. Pridobil je naziv naj dijak šole, zelo je uspešen na številnih drugih področjih. Že ob prvem stisku roke se čuti, da ima ta odločni mladenič pred seboj jasne in visoke cilje.

IVANKA KOROŠEC

Doma je na Spodnji Lipnici, ima še mlajšega brata in sestro. Osnovno šolo A.T. Linharta v Radovljici je končal z odliko, zdaj pa šolanje nadaljuje na strokovni gimnaziji v Šolskem centru Kranj, kjer si je za lansko šolsko leto pridobil naziv naj dijak. Tega na šoli podeljujejo dijakom, ki so uspešni ne le na šolskem, ampak tudi na športnem in družbenem področju. Redno se udeležuje tekmovanj iz računalništva, fizike, astronomije. Ima Zoisovo pa tudi kadrovsko štipendijo podjetja Iskra ISD.

Zanima ga naravoslovje v povezavi z računalništvom. In še: ko je bil star le deset mesecev, so mu operirali tumor na nadledvični žlezi. Zahtevno operacijo je opravil zdravnik, ki ima rojstni dan na isti dan kot Aljaž, 18. maja. Na ta dan je bil rojen tudi papež Janez Pavel II.

Tudi tvoji hobiji so pravzaprav resne dejavnosti, kajne?

"Osem let sem se učil igranja harmonike. Zdaj hodim v starejši harmonikarski orkester, ki mu dirigira Gašper Primožič. Po Tonetu Iskri je bil on nekaj časa tudi moj učitelj. Že od devetega razreda dalje se družimo fantje, ki nas zanima film. V ustanovljeni SOOS Produkciji ideje prenašamo na platno. Udeležujemo se tekmovanj, med drugim tudi maratona ustvarjanja kratkih filmov MUVIT/6x6o. Šestminutni film mora biti posnet v šestdesetih urah. Na državnem nivoju smo bili peti. Tudi za odprtje nove radovljiške knjižnice je naša skupina posnela uvodni filmček.

Sodelujem tudi v programu MEPI. To je svetovni program za mlade, edinstven netekmovalen program, ki te spodbudi, da si oblikuješ svoj program aktivnosti in si zastaviš osebne izzive, oblikovane po lastni meri.

Za dosežke prejmeš priznanje mednarodne veljave. Bronasto stopnjo že imam, sedaj sem na srebrni. V šestih mesecih moram opraviti aktivnosti na področju prostovoljstva, veščin in športa. Četudi ne bi bil v Mepiju, bi bil prostovoljec v gasilstvu. Že od sedmega razreda naprej sem v PGD Lancovo, kjer zdaj opravljam tečaj za gasilca prve stopnje – 180 ur predavanj in praktične vaje. Iz Gasilske zveze pa nas bodo preizkusili, ali smo primerni, da dobimo svoj pozivnik, da bomo v pomoč na poklicnih intervencijah. Sem tudi animator oratorija v Kamni Gorici, v Radovljici in na Ovsisah. Sestanki potekajo skozi vse leto, da pripravimo programe za različne delavnice za otroke. Sicer pa rad pomagam sošolcem, ki potrebujejo pomoč, zlasti pri matematiki in fiziki. Inštruiram jih, pa ne samo sošolce, tudi druge, saj se mi zdi prav, da smo solidar-

ni. Morda mi bodo moj trud lahko kdaj povrnili."

Dan ima samo štiriindvajset ur, kako zmoreš vse to?

"Res mi pomaga, da me te stvari veselijo in zanimajo. Računalništvo mi je v resničen užitek, saj vem, da ga bom v praksi stoo odstotno uporabil. Za matematiko so 'krivi' profesorji, ker mi snov tako dobro predstavijo, da jo razumem. Lačen sem znanja in moji možgani vse lahko posrkajo."

Kje se vidiš v prihodnosti?

"Računalništvo je razvejana veda, obsega različna področja, od reševanja problemov do razvijanja aplikacij. Sem optimističen in ambiciozen. Po pripravi študija in dodatnih izkušnjah bi bil rad zaposlen v podjetju, kot je Google."

Kdo so tvoji prijatelji?

"Imam jih na vseh področjih. Ključno je, da se obdaš s pozitivnimi ljudmi. V šoli se zelo dobro razumemo, na



Aljaž Medič

žalost nimamo nobene sošolke, je pač taka smer. Z nekaterimi prijatelji delamo projekte na računalniku, spet z drugimi smo skupaj v programu MEPI."

Si že kdaj doživel poraz?

"Seveda, to je del življenja. Vendar sem iz teh občutkov potegnil motivacijo, saj za vsakim padcem pride vzpon."

Kaj pa šport?

"Preizkusil sem se v različnih športih. Iskal sem se v nogometu in hokeju, a najbolj me je pritegnil roket, ki sem ga igral šest let. Nehal sem, ko ni bilo več prave energije."

Misliš, da je tvoja uspešnost posledica naravne danosti?

"Mislim, da ne. Pomagala sta mi starša, ki sta mi znala odkrivati svet, v mlajših letih pa je z mano veliko časa preživela tudi babica. Stvari so mi bile predstavljene tako, da so me res začele zanimati. V osnovni šoli me je navdušil za učenje profesor fizike gospod Jože Stare, v srednji šoli se mi je sploh odprlo, ker imam zdaj sam vpliv na svoje šolanje. Vse, kar počnem, me v resnici veseli in zanima."

Imaš svoj življenjski moto?

"Nimam ga še, a če bi ga imel, bi bil: Treba je vztrajati!"